

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia LXXXVIII. Ille uerò respondens dixit ei: Magister, hæc omnia
custodiui à iuuentute mea. Iesus autem intuitus eum, dilexit eum, & dixit
ei: Vnum tibi deest. Abi, quæcunque habes uende, & da ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

in scripturis, ad illius finem nos respicere conuenit, qui est, ut in peccati & naturae corruptio-
 tionem pertrahat, Christo adducat, qui quod nobis factum impossibile erat, suo merito sarciat. Quod
 nomine Paulus Christus Legem finem, hanc uero paedagogum esse, dixit, qui nos ad Christum edu-
 cat, qui nobis à Deo patre iustitia & satisfactio factus est, ut qui illum sicut uera amplexatus, sua
 iustitiae consortes fiant, quam ille nobis suae incarnationis, obedientiae et mortis sui merito acquirit.
 Quapropter ex praesenti loco ita potius argumentari licebit: Si uis ad uitam ingredi, Legem praecipit
 necessario seruanda sunt. At illa nemo seruare aut prestare potest. Ergo nemo ad uitam ingredi
 poterit, nisi aliunde sarciat defectus, quem in semetipsis omnes homines reperiunt. Unde simul sequi-
 tur, uanam & inutilem esse quaestionem omnem, quae de hominis operibus & illorum merito moue-
 tur. Quod si uero per legis opera salus acquiri non potest, quis obsecro hominum traditionibus apud
 Deum locus erit, quas ille iam pridem sua sententia iugulauit? Frustra me colunt, decem et octo ad-
 nes hominum? &c. Interim cum praceptorum Decalogi obseruationem Christus requirat, & uiam
 charitatis mutuae studium praecipiat, quae horum completio ab Apostolo dicitur satis constare, si de
 charitatem minime ijs patrocinari, qui Christo & illius merito iugidi, uitam parum Christum
 uerunt, & in omne genus scelerum indomita licentia effunduntur. Esi enim sola fides nos Christo in-
 rat, & salutis in hoc consortes reddat, eadem tamen haec non securos & oscitantes reddat, sed in Dei
 uerbum (unde illa enascitur) intenti a, facit ut in Christo fructum seruamus multum, & fides, quam
 ore profiteamur, uita conuersatione testemur. Quare etsi operibus istis meritum plane nullum habet,
 eadem tamen officij causa necessario praestari debent, ne ex illorum numero esse deprehendamur, quibus
 olim dicit Iesus Christus: Discedite à me operarij iniquitatis: Nec enim omnes qui dicunt mihi
 Domine, ingredietur in regnum meum, sed qui fecerit uoluntatem patris mei qui in caelis est.
 Horum itaq; memores, pietati à pueris studeamus, huius uero rationem ueram discamus ex uo
 Christo, in quo omnem quocq; salutis fiduciam nos repositam habere conuenit. Ipsi debetur beatitudo,
 honor, gloria & potestas in aeternum. Amen.

Rom. 10.
Galat. 3.
1. Cor. 1.

Isaie 59.
Fides non tollit
opera bona.

Rom. 13.

Rom. 10.
Ioan. 15.

Matth. 7.

H O M I L I A LXXXIII.

Ille uero respondens dixit ei: Magister, haec omnia custodiui à iu-
 uentute mea. Iesus autem intuitus eum, dilexit eum, & dixit ei: Vnum
 tibi deest. Abi, quaecunque habes uende, & da pauperibus, & habebis
 thesaurum in caelo: & ueni sequere me sub blata in humeros cruce. Ille
 uero moestus factus propter hunc sermonem, abiit tristis: habebat enim
 bona multa.

Argumentum
& usus presen-
tis loci.
Rom. 7.

Dominus noster Iesus Christus iuuenem de uita aeterna interrogantem ad Legem praecipit
 legauit. Id uero non ita accipi debet, quasi ex Lege quisquam iustificari possit. Esi enim illa
 (ut Paulus ait) per se bona & sancta sit, in nobis tamen iram operatur, dum & manifeste peccata
 & ingenitam nobis corruptionem arguit, qua impedit illam non possumus implere, et proinde diuina
 iustitia opus habemus: ea nimirum, quam nobis Deus in Christo offert, cuius non alia ratio, quam
 per fidem capaces & consortes efficiuntur. At quia haec pauci agnoscunt, & proinde suarum uirium
 & operum fiducia efferuntur: Deus nobis legem instar speculi proposuit, in quo nostra naturae uita
 et infelicem conditionem speculemus, eiusq; cognitione humiliati, ad gratiam ipsius confugiamus, cuius
 thesauros ille nobis in Christo aperuit. Nec aliam Christo huius sui consilij rationem fuisse, praesens hic
 locus ostendit, quo confidentem iuuenis animum magis arguit, & sic in genere docet, quam statum suum
 proprijs humanae naturae uiribus aliquid tribuere in ijs, quae ad salutis negotium pertinent, &c.

Iuuenis legis in-
stitium sibi psi-
uendicat.
Matth. 5.

Respondet enim Christo iuuenis: Magister, haec omnia custodiui à iuuentute mea. Atque
 sanè uox, & plena ignorantiae. Si enim legem eo sensu intellexisset, quem Christus alibi tradidit, non
 quam ista dicere fuisse ausus. Duplicem ergo in se ignorantiam prodit: alteram quae legis sensum
 non intelligebat, alteram uero, quod nec suas uires, seu potius uirium suarum corruptionem, ad
 uerè per se habere. Nec tamen hos dicto contentus, apud Mattheum addit: Quid adhuc mihi
 deest?

deest? Ad id illud sefellit propria iustitie & virium suarum fiducia, ut non modo de mandatorum legis observatione gloriari ausit, verum etiam ad altiora & grauiora, si que faciunda restent, aspiraret. Ita solent, qui sibi ipsi in suis operibus placere incipiunt: quorum confidentia tandem eo usque progreditur, ut operum suorum merita coram Deo recensere, & cum illo quasi rationem datorum & acceptorum inire audeant: cuius rei exemplum in phariseo Christus apud Lucam proponit. At- tamen tolerabilior est huius nostri error, quod illud studio salutaris arsisse, nec quicquam impudentius finxisse, sed ingenua cecitate deceptum esse constat. Dilexit enim illum Christus, qui hypocritam & impudenter mentientem diligere non potuisset. Licet ergo vana persuasione fallatur, non parnam tamen laudem meretur, quod ita à pueris vitam instituit, vnde externa obedientia & morum integritate verè gloriari possit. Quem enim hodie dabis eius conditionis ac tractis, qui hoc ipsum de se dicere queat? Plures fortasse reperies, qui decalogi præcepta ne norunt quidem: quando ea est nostri seculi corruptio, ut vulgò rideantur, qui illorum obseruationi student. Docet autem exemplum hoc, quantum possit pia infuturum, si à pueris statim adhibeatur, & ad Dei præcepta assuefiant, quorum cogitationes & signa a lioqui natura praua sunt. Corrigit enim illa frequens & diligens legis diuina meditatio: maxime, si exempla simul considerentur, que in temerarios huius transgressores Deus omnibus seculis edidit. At si ista negligantur, mox ingenua corruptio dominatur, que tales fingit homines, qui tandem & sibi ipsi & multis alijs exitio sunt & dedecori.

Lucæ 18.

Genes. 8.

At cum primis obseruabimus, quod querit quid porro ipsi sit faciendum. Quid (inquit) adhuc mihi deest? Deesse quidem sibi aliquid sentiebat, ignorabat autem quid illud esset. Itaq; anxio & diligenti legis obseruatio animam eius tranquillum reddere, aut æstuantis conscientie terrores reprimere non potuit. Accidit hoc omnibus qui ex operibus suis iustificari volunt. Est enim omnia præstant, que ad externam vite honestatem & iustitiam faciunt, & quo ad hominum iudicia, iustissimi videantur, manet tamen conscientia morsus, qui facit, ut famem sitimq; animarum subinde sentiant, nec nunquam requiescere possint. Est illud hodie in Papistis videre, qui quod magis occupantur suis suspitionibus, eo plura sibi agenda superesse vident, nec tamen quodnam illud opus Dei sic intelligunt, quod solum animam saluare & tranquillam reddere potest. Imò chm multa fecere, & insuper monachos & sacros conductores, qui ipsorum salutem precibus, psalmodijs, ieiunijs et operibus supererogationis (ut loquuntur) adiuuent, hoc tamen vnum inde referunt, quod iam morituri, ignis purgatorij terrores exagitantur, & fraudatis sepe legitimis hæredibus opes suas monachis legant, ut illorum intercessione penes et cruciatibus istis liberentur. Nos ergo omnia istis, qui religione quaestum metuntur, ab vno Christo pendeamus, cuius meritum peccatis nostris omnibus expiandis sufficit, quem qui fide verè apprehendit, idem nec stiet nec esuriet in æternum. Ioan. 4. 6.

Querit quid sibi desit.

Ioan. 6.

Laudandus interim est pius iuuenis istius affectus, qui defectum suum non dissimulans, sicut ceteri pueri, quid ipsi desit, nimirum ut proficere et defectum hunc sarrire queat. Est hoc obseruatu per quam necessarium. Quia enim natura corrupti sumus, nisi indies progrediamur, mox vel torpemus, vel etiam relabimur. Et quia via Domini dicuntur illius præcepta, viatores nos imitari conuenit, qui et si aliquo usq; progressi sint, non subsistunt tamen, donec eo, quo tendunt, peruenerint. Arguuntur hinc nostri seculi homines, qui sibi nihil deesse arbitrantur, & securi omne suum officium negligunt, quamuis nihil adhuc præstiterit eorum, que Deus à nobis requirit. Clamant illi, si quando urgeantur: Quid mali facio? Quibus ego vicissim dico: Quid verò facis boni? Quasi verò non malū sit, tempus & ætatem male collocare, & diuinitus oblatas bene agendi occasiones negligere. At qui damnatur seruus ille inuitis, qui talentum sue fidei creditum defoderat, quod nihil fecisset eorum, que Deus nobis agenda præscribit. Et apud prophetas Deus clamat: Recede à malo, & fac bonum, licet, Cessate male facere, & discite bene facere, &c. Sed de his ipse Christus modo disseret.

Proficiendum quotidie in lege Domini.

Psal. 25. 119.

Isaie 2.

Matth. 23.

Psal. 34.

Isaie 1.

Inuenit ille iuuenem ista de seipso dicentem, & diligere eum, nimirum ob pietatis studium & animi integritatem, licet illi adhuc multum ad perfectione deesset. Est enim propriū Christi laborantes inuitare, arundinem quassatam non conterere, linum fumigans non extinguere, sed infirmitatibus nostris mederi. Amicè ergo respondet, & duo illi dicit. Primum, Vnum (inquit) tibi deest. Poterat multa nominare Christus, sed quia curandus erat, non consternandus, in breuem summam omnia conuocabens, in vno tantum modo illum adhuc deficere, ait, Ita verò docet, cum imperfectis & infirmis,

Christus cum infirmo & inuocante amicè agit.

Matth. 11. 12.

Isaie 42. 53.

... natura corruptio... merito sarcina... nos ad Christum... per ampliantur... sue meritis... ingredi... mo ad vitam... ium. Vnde simul... illorum meritis... mium traditionis... olunt, docentes... istus requirit, et... ur, satis constat... partum Christum... ola fides nos Chri... antes reddidit... multum, & fidem... plene nullam... esse deprehend... omnis qui dicit... ris mei qui in... veram discamus... ipsi debent in... II. euslodius à lu... dicitur ei: Vnum... os, & habebit... ros cruce. Ille... s: habebat enim... em ad Legis præcepta... cari possit. Est enim... tum & manifestum... implere, et proinde... us non alia ratione, p... proinde suam vitam... quo nostræ nature... plus confugiunt... ratione fuisse. pro... docet, quam fuit... notium peruenit, et... uentuse mea. Ar... brisus alibi re ad... alteram qua legi... um corruptio, et... n addit: Quid adhuc...

qui proficere student, amice & humaniter agendum esse, ita ut illorum despectus extenuemus, quod
eius fieri potest, ne illorum multitudine & gravitate territi, spem omnem abiciant. Quod enim illi
facit Christus, hoc ipsum cum Nicodemio & Samaritide agens observavit; & multis alijs, quibus
cum illi negotium fuit. Alia est autem impiorum ratio, qui vel in peccatis gloriantur & impudenter
rociunt, vel impudenti hypocrisis sese venditant. Horum enim scelera argui oportet, ut licet ipsi
rabiles maneant, alij tamen horum exempla sibi cauenda, non imitanda, esse intelligant: cuius ratio
pressa Dei mandata, ad hoc prophetarum & Apostolorum, imò ipsius Christi exempla in scripturis habentur.

Christus omnia
uendere, & se-
qui iubet.

Alterum quod in responsione sua Christus agit, præceptum novum est, quo illum edocet, quid præ-
terea facere debeat. Abi (inquit) quaecumque habes vende & da pauperibus, & habebis thesaurum in ca-
elo, & veni sequere me sublati in humeros cruce. Vbi nobis ante omnia scopus suus fuit, qui Christus
propositum habuit, observandus est. Dum enim hunc quidam non respiciunt, loco hoc turpiter aboran-
tur, partim quod generale præceptum faciunt ex eo, quod vni tantum, nec sine gravi sumis causis (ut mox
audiemus) Christus præscripsit: partim quod in hoc sitam esse arbitrantur Christianam perfectionem,
si quis nulla urgente necessitate, sua omnia relinquat, & vel eremum vel monasterium ingrediatur,
ziam vivat solitariam, nec sibi ipsi nec alijs utilis. At nequaquam generale præceptum hoc tradit, ex
eo constat, quod ab eodem Christo alijs longe diversum ab hoc præcipitur. Paralyticum enim & le-
moniacum, e quo legionem eiecerat, domum ad suos abire iubet. Nec in lege veteri modo, verum in
in nouo testamento leges economicas tradit, & nominatim divites instituit, quomodo opibus & divi-
tijs vivi debeant. Imò cum de elemosyna & pauperum subventionem Paulus ex professo ageret, minime
requirebat, ut quis omnia sua erogaret. At enim: Non ut alijs relaxatio sit, vobis autem assidua
sua. Nec exempla desunt eorum, qui & Dei cultores fuerunt fidelissimi, & opibus abundantissimi, qui
bus ad Dei gloriam & proximorum subventionem magna cum laude & fructu laudis & utilitate
vivi. Nec statim in exemplum trahi debet ab omnibus, quod vni alicui dicitur, cum personarum quoque
conditiones sint, quas si quis temere sequatur, fortassis sub pietatis prætextu scelus impietatis
trahat, quod olim Israelitis accidit, quando iuxta Abrahami exemplum proprios liberos immolabant, et
in particidio pietatem querebant. Præterea non sitam esse in hoc externo opere Christianam perfectio-
nem, ex philosophorum exemplis patet, quorum multi etsi à Christo alienissimi essent, operibus
querunt, ne virtutis impedimenta essent: aliqui verò eisdem in mare demerserunt, inter quos Cræsus
Thebanus præcipue celebratur. Sed & Paulus scribit: Si insulam alienis egenis omnia facultates
meas, imò si tradam corpus meum ut comburam, charitatem verò non habeam, nihil tuum.

Præceptum hoc
non generale
est.
Marc. 2. 5.
1. Tim. 5. 6. etc.
2. Cor. 8.

In opum amissa-
sione non sita
est Christiana
perfectio.
1. Cor. 13.

Finis & usus
huius præcepti

Quid ergo dicemus? Christum ex universilibus præceptis, quæ prima citat, prædicare quod
personale elicere, quo latentem iuvenis morbum arguar, quem ille in semetipso nondum agnoscebat.
Constat enim legis hunc finem & scopum esse, quoad nos, ut hominem totum Deo vendat per
obedientiam. Nec enim externa modo opera præcipit, sed concupiscentiam etiam frenam impositam,
prohibet, ne quod nobis bonum videtur faciamus, sed ab unus Dei voluntate pendeamus. Adhuc
Deum ex toto corde & totis viribus, proximum verò perinde ut seipsum diligere iubet. Quod
præstant, eos omnibus quæ habent ex animo renunciare oportet, ne bonorum huius seculi desideria
amore superati, vel Dei gloriam & honorem, vel proximi charitatem negligant. Ita enim huius
minores comparatum est, ut Deo simul & Mammonæ servire impossibile sit: nec unquam in
homine convenire possunt vera in Deum atque homines pietas, & discendi studium, quod Deo
memores simul & inexplebiles, & proinde immittes quoque & misericordes facti omnes eos, qui
huius addixerunt. At noster hic in magna opum & honorum abundantia constitutus, se officio suo erga
Deum & homines egregie defunctum esse arbitrabatur, quod in neminem huiusmodi invidiam suscitavit
interim animadvertit avaritiam affectum, quo excecatus, opes Deo simul & hominibus præcipere
consueverat. Ad intermissa ergo vera pietatis & obedientie fidei officia illum Christus adhibuit,
hoc ipsum ab illo requirit, quod veris Dei cultoribus frequenter accidit, ut nimirum bonis suis omnia
bus cedere, & illa hostibus diripiendâ relinquere cogantur. Et quidem mirum cum hoc agerent, quoad
do illi permittit Dominus, ut ipse suas opes distrabat, & pro arbitrio pauperibus distribuatur, quoad
Deo commendatissimos esse non ignorabat. Hæc autem illi potissimum præscribit, quod ipsius negotium
suebat cum primis abhorere, quo citius & facilius videret, quam procul ab hæc ab ea obedientiam

Matth. 5.
Num. 15.
Deut. 4. 6. 12.
Leuit. 19.

Matth. 6.

injustitia abesse, que in lege requiritur. Ad eundem modum frequenter nobiscum agit Deus, quando vel nobis dicitur in exilio, vel infamia huius seculi, vel conscientie retributionibus fidem nostram & obedientiam examinat. Imò hoc consilio ferè eam crucem nobis imponit, qua nobis omnium acerbissima videtur: vt facilius colligamus, quam nulla sint vires nostrae, & quod illius gratia nos per Christum sustentari oporteat, qui suo merito nostris defectibus solus medetur. In presenti ergo nostro huic dicere videtur: Gloriaris tu quidem de obedientia, & iustitia legali. Sed agendum videtur, ut scias. Lex Deo simpliciter obedire, nec tantum à maleficio abstinere, verum etiam omnibus benefacere, adeoq; proximum perinde vt remeipsum diligere iubet. Hoc si praestitisti habentis, vnde ergo tanta tibi opum abundantia, cum non desint egeni & inopes, in quos illas erogare poteras? Cur multos passim esurire & algere pateris, cum tibi ad luxum multa superint? Cur thesauros tuos & inextinguibile horum congerendorum studium legi Dei praefers, qua prohibet, ne sit mendicus in Israel? Dicitur forte, eò rem deuenisse vt tu solus omnibus quantum satis est, largiri non possis. At neque ego hoc peto vt facias. Postulo autem, vt quod in te est praestes, & quia opum amor & cupiditas habentis Dei & legis ipsius in memorè fecit, volo vt omnibus diuenditis que habes, pecuniam inde solutam in pauperes distribuas, & mox sublata cruce, qua te manet, ne sequaris, teq; ad omnem foret nam meum subeundam paratum & obedientem exhibeas. Nec hoc tibi vel iniquum vel graue videatur. Habetis enim thesaurum in caelo, qui omnem hanc iacturam tibi liberalissimè compensabit. Hoc. Hic verborum Christi sensus est, quibus non aliud quam sui ipsius abnegacionem & fidei obedientiam iuueni confidenti praecipit, & vult vt ad illa se & mores suos examinans intellegat, quem prout ablit ad huc à vera obedientia, quam se perfectè praestitisse putabat. Interim admonemur vbi ter, charitatis officia praecipue testari posse, quantum in fide & religione profecerimus. Si enim Deum vere diligimus, si religiose illum obseruamus, cum illos nobis Deus in opere commendat. Et cum primis huius loci diuites nequaquam negligemus, cum illis nobis Deus in opere commendat. Et cum primis huius loci diuites meminisse decet, ne sibi ipsi stultè et perniciosè blandiantur, seq; omni officio defunctos putent, si nemini violenter noceant, & singulis qua humano iure illis debentur, officia praestent, cum interim secure negligant pauperes & egenos, quos perinde vt seipsum à nobis diligere vult Christus, et in illos conferre iubet, quae cum in ipsum collaturae essent, si in terris hinc corporaliter (vt olim) versaretur. Si enim ad hanc regulam sese examinent, mox videbunt, quam parum habeant, quo gloriari possint, & idem illis, quod huic nostro in presenti accidit.

Deut. 15.

Charitatis officia te stantur, quantum in fide de profecerimus.

Matth. 25. 26.

Iuuenis mortuus à Christo discedit.

1. Corinth. 13. Diuitie magnit saluti impediuntur.

Sequitur enim quòd moestus factus propter hunc sermonem tristis abiit. Et causa loco adijciuntur. Habebat enim bona multa. Ita confunduntur, qui suis viribus & operibus confidunt. Nam intra conscientias sua conuicti vident sibi necessarium praestanda esse, qua vires ipsorum longe superant. Non possunt ergo non contristari & affligi animis suis, quando se sua illa fiducia adeo turpiter delusos esse intelligunt. At bene habet si dolent & contristentur, & non potius in conuicta erumpunt, quod impij & hypocritae facere consueverunt: qui ne errauisse videantur, veritatis doctrinam & fidei monitores hostiliter oppugnant. Errat tamen noster hic, quòd à Christo discedit, quem potius amplexi debuisset, & ex illo discere, vbi iustitiam & salutem querere debeant, qui hanc in semetipsis inuenire non possunt. Nec enim aliam ob causam Lex nostram corruptionem arguit, quam vt nos Christo adducat, qui nobis iustitia & satisfactio & sanctificatio à Deo patre est factus, &c. Interim decemur hoc exemplo, quantum remora ad salutem tendentibus afferat auaritia & opum immodicus amor. Erat hic à pueris institutus in lege, & salutis aeternae studio non sicut flagrabat, nec dubitauerim, illum maxima quaeq; facturum fuisse, si quid aliud Christus praecipisset. At vbi opes inuenerim omnes distrabere iubetur, animum despondet, & qui iuuenilis aetatis affectus frenare potuit buccisque, ne vel libidine, vel odio peccaret, aut grauius aliquod scelus designaret, auaritia & opum cupiditate flagrantem animum compescere nequit. Nec mouet illum celestium thesaurorum promissio, vt salutem horum consideratione exciatus, terrenas & fluxas opes disecat contemnere. Imò qui Christum suum magistrum, & quidem bonum magistrum dixerat, nunc auaritia potius distans, quam illius praecipit obtemperat. Adeo efficax est opum splendor, quae vt suo fulgore oculos perstringunt: ita animos quoque vinculis plusquam adamantis constringunt, nec ad caelestia bona esse sperare patiuntur, quos in suum seruitium semel peraxerunt: vt non temerè olim Eusebius

scripserit, ἀφ' οὗτος ἀπὸ τοῦ ὁδοῦ καὶ οὐκ ἐπιπέσει, id est, diuitie uolite ad regnum
piendum remora sunt. Sed quia de hoc ipse Christus in sequentibus dixerit, hac uita pacis conu
nisse sufficiat. Nostrum fuerit, ut agnita nostra infirmitate solus Dei gratia inueniamur et
peram in Iesum Christum; cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in aeternum. Amen.

Et cum circumspexisset Iesus, dicit discipulis suis: Quam difficile
est opes habent, in regnum Dei introibunt. Discipuli uero expauerunt
ad hos sermones ipsius. Iesus autem rursum respondens, dicit eis: Filij,
quam difficile est eos, qui confidunt opibus in regnum Dei ingredi. Pa
cilius est camelum per foramen acus transire, quam diuitem in regnum
Dei ingredi. Illi uero amplius percellerant, dicentes apud Iesum: Et quis
potest saluari? Intuitus autem eos Iesus, dicit: Apud homines hoc est im
possibile, sed non apud Deum; nam omnia possibilia sunt apud Deum.

Argumentum
et usus presen
tis loci.

Quia Dominus noster Iesus Christus, ut nos saluaret, in mundum uenit, non obiter modo
die salutis mysteria, uerum etiam omnibus ijs studiose medetur, quae nos impedire ac remora
ri possunt. Exemplum eius rei euident habemus in praesenti tractatione. Uenit ad Christum magis
solicitus quidem de uita aeterna, sed quem uita duo remorabantur. Fiducia nimium in seipso
Auaritia siue nimium opum huius seculi amor. Verique ergo Christus occurrit. Primo enim ad op
speculum ablegat confidentem, ut in illo seipsum contemplantus de suis uitiis modestius sentiret, et
& superba operum suorum fiduciam deponat. Deinde de opum legitimo usu admonet, qui in beneu
tie studio & animi tranquillitate possimum consistit: ut nimium opibus corda nostra non oppre
mus, sed illis quoad Deo ita liberet cum gratiarum actione utamur, alioquin item inopiam subleuamus,
et adde uero non aegre nec inuiti relinquamus, si quid tale de nobis Deus statuat. Porro, ut quod
dicitur, omnes diuites sibi quog, dictum esse sciunt, modo generalem de diuitijs & diuitum uoluntatem
disputationem subiicit, quae ut hos probe instruit, ita consolationem quoque certissimam offert omnibus
ijs, qui inter huius seculi opes in Christum respicere, & ab vnus Dei gratia pendere solent.

Christus diuites
difficiliter sal
uari ait.

Principio occasionem de his agendi inuenit praebuit, qui cum a Christo iuberetur omnia sua pa
peribus distribuere & cruce suscipere praegregi discipulorum ipsius sese coniungere, tristis admodum
secessit, eo quod opes haberet ingentes, uel potius ab illis haberetur. Nec dubium est, exemplum
is multis admirationem peperisse, quando repente toto animo consternatum uiderunt, qui passio
ne zelo & alacritate admirabili feruere, & nihil quam caelestia quaerere uidebantur. Omnino ergo
hanc cogitationem intentis, Christus non tam admirandus, quam dolens ob ingenij humani corrup
tionem, oculos circumferens discipulis ait: Quam difficile est, qui opes habent, in regnum Dei intro
bunt? Illis uero expauescens, expositionis loco mox subiicit: Filij, quam difficile est eis, qui con
fidunt opibus in regnum Dei ingredi. Et quod dicit, comparatione amplificat, dicens: Facilius est
melum per foramen acus transire, quam diuitem in regnum Dei ingredi. Omnium uero istiusmodi
sensus est, ut ostendat, diuites aegre admodum Euangelij uocationem sequi, quod nos regnum Dei
ciues & consorte. Est haec dura adeoq; intolerabilis sententia, si illam ad carnis uoluntatem
examines, quae in opum abundantia non postremam humane felicitatis partem collocat, & uoluntatem
simum esse censet, eos a Dei consorcio excludere, qui inter homines supremam dignitatem & uoluntatem
tinent. Ac cogitemus ista a Christo dici, qui cum ueritas sit ipsa, mentiri non potest, & uoluntatem
nos uicem amet, & infirmitatibus nostris condoleat, minime putandum est, quod in amibus nostris
terrificamentis superuacaneis errere uoluerit. Nam discipulis haec dicit, quos ex toto hominum
nere selectos amicorum loco habuit, ut per illum edocti, totius orbis doctores essent. Perperam ergo
& omnibus seculis cognitum & obseruatum necessariam doctrinam tradidit, de cuius ueritate uel leuiter
le dubitare nefas est.

Hebr. 1.
Ioan. 15.

Cassini